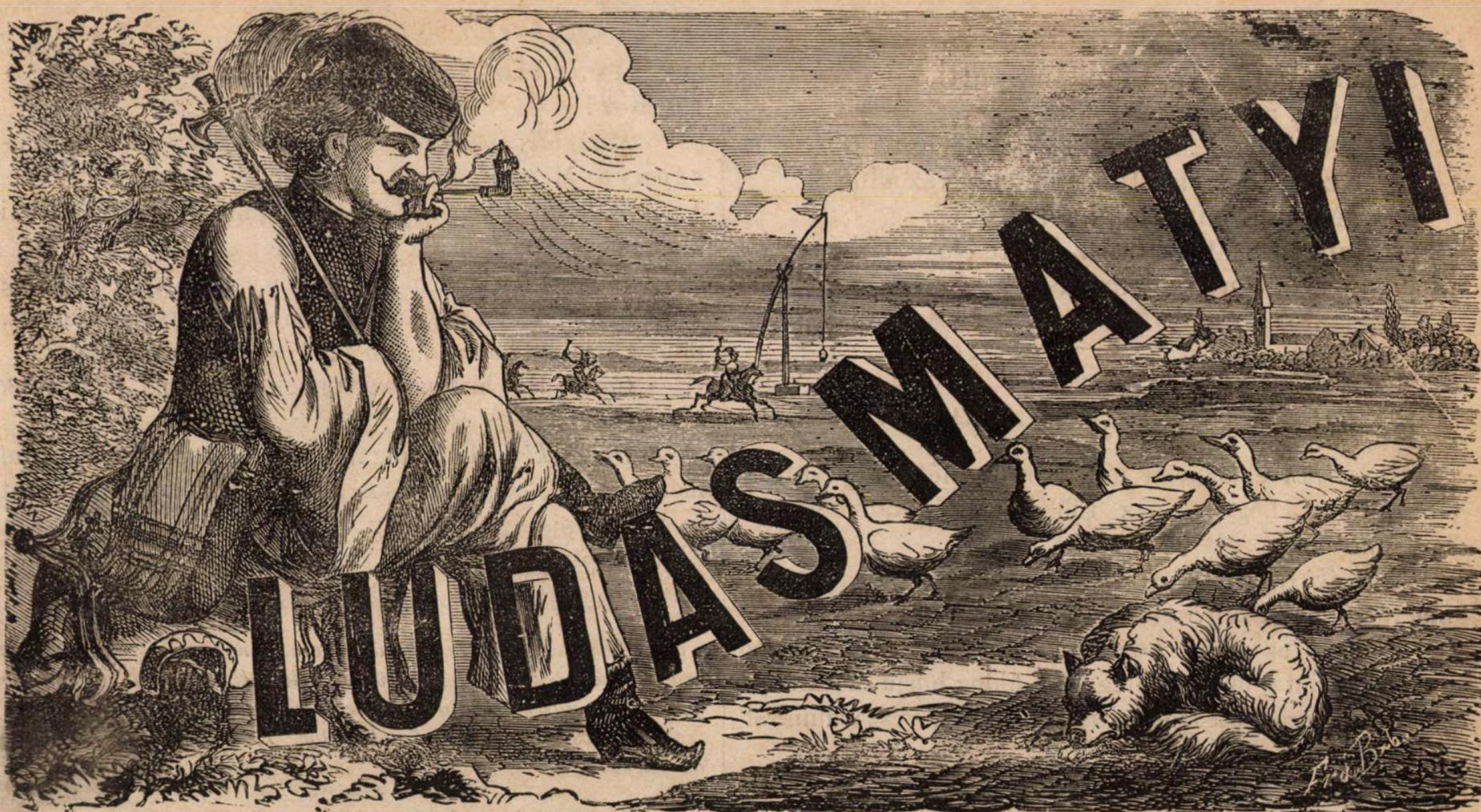

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.

Pest, márczius 10. 1872. 11. szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.

Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

A kételü fegyver.

Volt a kormány- s Deákpártnak
Egy hatalmas fegyvere . . .
Mely ellen hiában küzdénk
Csatát, mindig ő nyere.
Hiába volt törvény és jog
Védelmező paizsunk . . .
Mindent, mindent porba dönte
Ez az egy szó: „s z a v a z z u n k!"

„E l i s m e r é s" kellett volna
Szegény béna honvédnek,
Hogy eleget tegyünk a hon
S nemzet becsületének? . .
Mivé lőn a szabadsághős?
Koldus! alamizsnásunk . . . .
Igy hozott ránk szégyenfoltot
Ez az egy szó: „s z a v a z z u n k!"

Önálló nemzeti sereg
Után epedt a nemzet?
Kormány és pártja azonnal
Ellene fogott kezet.
Nincsen ágyúnk, tűzérségünk
És műszaki csapatunk . . .
Mindezektől mi fosztott meg?
Ez az egy szó: „s z a v a z z u n k!"

Hogy jobblétet, gazdagságot
Biztositsunk a népnek . . .
Ez legforróbb vágya volt s lesz
Mindig az ellenzéknek.
Jólétet a hitel adna,
Hitelt pedig jegybankunk . . .
Ámde mindezt Bécsnek dobta
Ez az egy szó: „s z a v a z z u n k!"

Ha családi vasut kellett
Andrásy s Lónyaynak . . .
Vagy egy kis subvencziócska
Ágai s Komócsinak . . .
Muszkavezetőknek nyugdij,
Osztrák-magyar kormányunk
Egyet intett s mind megadta
Ez az egy szó: „s z a v a z z u n k!"

Hogy az egész alkotmányunk
Csupán pictus masculus . . .
Ennek igazolására
A belügyér Tóth Vilmus,
Képviselő-választásról
Olyan törvény fábrikált:
Hogy az ellen, — negyvennyolczas
És baloldal uniált.

S együttesen kiáltják most:
Megállj csak mameluk-párt!
Kétélű ám az a fegyver . . .
No rajta, „s z a v a z z u n k" hát.
„S z a v a z z u n k!" s pedig névszerint
Minden paragraphusra . . .
Majd meglátjuk, kész lesztek-e
E törvénynyel májusra?

L u d a s M a t y i.

Egy éji ülés a magyar zsinagógában.

Somsich elnök esti félhatkor az ülést megnyitván, konstatálja, hogy a ház többsége ebédutáni állapotban van.

Deáki Lala interpellálja az elnököt, hogy fognak e ma vacsorálni a képviselők és mit?

Elnök az feleli, hogy Nancsi kisasszony utasitva van miszerint a buffetet elegendő hideg borju és báránysülttel, szulczirozott stokfischschal, hering és szardiniával lássa el.

Majoros kérdi az elnöktől, hogy hát ropogós salzkifli és sósperecz van-e?

Patai előre bocsátván, miszerint az ördög is ugy akarta megölni a saját fiát, hogy enni adott de inni nem, határozott javaslatot ad be: melynélfogva utasitassék Nancsi kisasszony, hogy a buffetet az elemózsiához megfelelő italokkal lássa el.

Csiky pártolja Patai javaslatát.

Elnök: kiadatik az ordró Nancsi kisasszonynak.

Deáki Lala: Megynyugszik az elnök feleletében.

Elnök. Most következik a *napi* rend.

Csernátoni figyelmezteti az elnököt, hogy most csak *éji* rend lehet, mert a piaristáknál már lefekvőre harangoztak.

Csanády. Tisztelt ház! én azt látom, hogy itt *rend*ről egyátalában szó sem lehet, miután jelen ülésünk is *rendkivüli*, a közösügyes kormány szándéka pedig *rendellenes*. (Jobboldalról: R e n d r e, r e n d r e.)

Elnök. Kérem a szólnokot magyarázza meg szavait.

Csanády. A közösügyes kormány szándéka, midőn ily *rendellenes* és *rendszeretlen* törvényjavaslatot terjeszt be, mely a képviselőválasztást a *rendes* kerékvágásából kizökkenti, s a *rendszerénti* nappali üléseket *rendetlen* éji ülésekké változtatja, igy akarván erőszakkal keresztül hajtani a kormány jogfosztogató *rendszerét*, ez az állapot szerintem *rendkivüli*.

Elnök anyira meg van elégedve a magyarázattal, hogy helyét átadja Perczel Bélának.

Madarász Jenő inditványozza, hogy a képviselők gyujtsanak szivarra és pipára.

Pulszky junior ellenzi az inditványt, s gyanusitja az ellenzéket, hogy ki akarja f ü s t ö l n i a házbol a töbséget.

Rimanóczi: knorrrr . . . kra . . . kro . . . kraaaor!

Somsich f é l á l m o s a n a z t g o n d o l v a, h o g y m o s t i s a z e l n ö k i s z é k b e n ü l, h á t r a k i á l t: hallgassatok!

Paczolai: (p i s l o g v a m i n t a m i s k o l c z i k o c s o n y a) Mi? mi micsa?

Szilágyi Virgil: Semmi semmi, csak Rimonóczi kézviselőtársam huzza a bőrt itt mellettem.

Lónyai. Tisztelt ház éjfél felé jár az idő, és mi még most is itt ülünk a gázlángok, lámpák és gyertyák között, mint a siralom házban, nem jobb lenne lefeküdnünk?

Csiki: Hát hiszen csak tessék, majd mi virasztunk a haza felett.

Prileszki Tádé támogatja Lónyai inditványát azon módositással, hogy hozasson a miniszterelnök matráczot is, mert a pad igen kemény.

Majoros és még 19 társa névszerinti szavazást kér arra, hogy a matrácz puhább-e vagy a pad?

Szavazás alatt Perczel átadja az elnöki széket Bánónak, az óra, a kisértetek órája, 12-őt üt. Az ellenzék áll, mint a Sion hegye, a mameluk sereg egy része kezdi posztját oda hagyni, más része recognoscirungra indul a buffetbe. Ezen manővert észrevévén az ellenzék, —

Helfi kéri az elnököt, hogy számláltassa meg az ezredet, meg van-e a létszám?

Elnök a dróton riadót ver s a mameluk-sereg pár percz alatt ismét csatarendben ül, farkasszemet nézve az ellenzékkel.

Lázár Ádám még az éjjeli ülésszak alatt kivánja tárgyaltatni, melyik tyuk tojásának van több sárgája: a cochinchinainak vagy a csángó magyarok tyukjainak.

Vidlicskai a trafik és szüzdohányról értekezik.

Elnök kéri szónokot, hogy a tárgyhoz szóljon.

Vidlicskai kimeritőleg ismerteti a herendi porczellángyárat.

Elnök ujra figyelmezteti a szónokot, hogy a kérdés alatti tárgyról beszéljen.

Vidlicskai magyarázza, hogy miképen csinálják a debreczeni makra pipát? Majd a vályogvetésről kezd szólni . . . (e r r e a z t á n u t c z u! a k i m é g é b r e n v a n a j o b b o l d a l o n, c s ö r t e t k i f e l é a f o l y o s ó r a.)

Körmendi ugy látja, hogz a ház nem határozatképes, kéri a névsort felolvastatni.

Elnök becsengeti a megszökött mamelukokat, minek következtében Körmendi kérelme magától elesik.

Vidlicskai tolytatja beszédét a pálinkafőzésről.

(A képviselőház melletti tűcsináló gyáros házmesterének a kakasa háromszor kukorikol, jelentve, hogy éjfél után egy óra. Lónyai miniszter látva a positió tarthatatlanságát, megadja magát, oda rohan Bánóhoz, a fülébe súg, mire)

Bánó feláll és azt mondja: Tisztelt képviselő urak, tessék aludni menni.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Incompatibilitási törvényjavaslat.

Beadja Krisztus urunk születése után az 1872. a boldogtalan közösügyes alkotmánynak pedig 6-dik évében nyitránszki Toth Vilmos Osztrák-Magyarország független, felelös, röttszakállu de jó tenorhangú bélügyminisztere.

1 §. *„Allamtörvényhatósági, vagy községi hivatalnok, ugyszintén a ki évi rendes fizetéssel járó állami törvényhatósági vagy köz égi alkalmazásban van, habár nyugdijra nincs is igénye, egyszersmind országgyülési képviselő nem lehet.“* (Általános tetszés ugy alant mint fent, a képviselő padokon ugy mint a karzaton)

2 §. a) *Az első §. határozata alá nem esnek a miniszterek és az államtitkárok.* (Ezek tehát biztosittatnak a képviselőházból való kitoloncoztatás ellen. Passirt.)

b) *A Budapesten székelő minisztériumoknak a fogalmazó szakhoz tartozó hivatalnokai.* (Óriás hahota, hogy Tóth Vili alatt csak ugy recseg a piros bársonyszék, s kevésbe mulik, hogy mint Jerikófalai a trombitaszóra, azonképen az országház falai össze nem omlanak a ha! hóra. Ezen kacajvulkan kitörésre Tóth Vili elsáppad, s az orra elcseppen s a piros bársony fotel megfakul.

c) *Egyetemi, műegyetemi, jogakademiai, rendes, rendkivüli s magántanárok.* (Felkiáltások a szélső baloldalról: hát a mendikánsok és a bedellusok kimaradtak?)

d) *Az országos egészségügyi tanács tagjai.* (balról felkiáltások: a barom orvosok, és kutyapeczérek!)

e) *Az országos intézetek igazgatói, a budapesti közmunkatanács elnöke.* (balról a kar folytatja: a favágók, hordárok és csatornatisztitók céhmesterei! Tóth Vili pirossága sötétülni kezd, irónja gombját leharapja s lenyeli, a karzat pedig majd megpukkad a nevetéstől.)

f) *A fővárosban székelő municipális tisztviselők.* általános zugás morgás, izgés mozgás. Egy hang: hát még ki a fene?“

3 §. *A 2. szakasz második pontja alá eső, és a képviselőházban ülő hivatalnokok öszves száma, a ház összes tagjainak 5 százalékját felül nem haladhatja.* (Leirhatatlan hangos gunykaczaj az egész házban.)

4 §. *Ha az általános választások alkalmával több választatik meg, akkor közülök anyi, a hánynyal a megválasztottak száma a meghatározott arányt felülhaladja a képviselőház elnöke által kisorsoltatik.* (De már erre aztán még Rimanóczi is ugy szuszog mint egy áfrikai rinoceros, Pulszky Gusztika egyik fülével nagyot konyít Tóth Vilmos felé, melyen Vili excellentiája is mosolyogni kezd olyformán, mint az a tót, kinek megette kenyerét a kutya. Zsedényinek minden hajszála fejetetején az égfelé áll, Paczolainak pedig ugy bele nyilallik a jobboldalába, mintha csak az istennyila ütött volna oda. Szilágyi Virgil mint jó kálomista-pápista keresztet hány magára. Kovács Laczi a háznagy hanyatt vágja magát és meghal s csak Bánó elnök csengetésére támad fel.

Magát az öreg urat agyoncsiklandozta volna a röhögés ingere, hanem volt esze, hogy nem volt jelen a grande spectákulomon.

Igy lett az *incompatibilitási javaslatból* valóságos *compatibilitási törvény.*

És igy lőn Tóth Vilmosból lipótmezei kandidátus. De ugy kell nekünk, minek bizzuk ebre a hájat.

Eredeti levelek.

Bicserek Gergusz harangozónak Nagy-Kátán.

Keresztény felebaráti kötelességemnek tartottam kigyelmednek mint Káta város rom: kath. közönsége legidősb polgárának és nekem kedves atyámfiának, tudomására juttatni a következő eseményt.

Történt közelebb egy alkalommal az urnak 1872-ik esztendejében Kecskemét sz. kir. városában, hogy egy rom. katholikus polgártárs megakarta kereszteltetni gyermekét s ez ünnepélyes actusra, egy jezsuita arczu káplán meg is jelent, de miután a keresztszülék eretnek protestánsok valának, kik az ördögnek és a pokolnak ellent nem álhatnak, ennélfogva a keresztelést kereken megtagadta altisztelendősége; — és midőn az illetők által főtisztelendő Bogyó Pál czimzetes plébános, tiszteletbeli esperes és kanonokjelölt csalhatatlansága felszóllittatott, hogy adjon felvilágositást az akadályokra nézve; oda nyilatkozott, hogy az anyaszentegyház által azon kereszteltnek, a ki más vallásbeli keresztszülők által kereszteltetik meg — „üdvözülés és menyország nem biztositathatik, hanem a pokol kapui áll előtte nyitva“; már pedig nekik ezt a kárhozatot meggátolni szent kötelességük; — és erre az érdemteljes káplány ur is, a ki, ha bár még csak nem is plébános, de már is a váczi püspökség után ásitozik — bizonyitékokat hozott fel, égre földre, a boldogságos szüz Mária és minden szentjeire esküdött, hogy ez a püspök ur ő méltóságos szent atyasága rendeletében is szóról szóra betüről betüre mind igy van megirva, tehát a keresztelés a szerint nem vihető keresztül.

Minélfogva is kénytelenek voltak a megkeresztelendőt a protestáns egyházba vinni, a hol is azoknak eretnek papja — azonnal, minden ellenvetés nélkül a legszivélyesebben eszközlé a szertartást; — a kisded pedig a legjobb egészségnek örvend, mind annak daczára is, hogy a csalhatatlanok sóját meg nem nyalta.

Végül felemlitem még kegyelmednek tályékozás végett, hogy ha ily kellemetlen helyzetbe jőnnének, hasonlót cselekedjenek egy kecskeméti előkelő aszonysághoz, ki is protestáns létére szinte katholikus gyermeket kereszteltetett, dehogy minden akadályt elkerüljön, egy Lónyaiféle sárga csikót csusztatott az altisztelendő káplány ur abrakos tarisznyájába, minek folytán következett, hogy az ördögnek és a pokolnak minden ereje eltávolittatott és semmi ellenvetés nem tétetett.

Kelt Kecskemét városában a Tabánban.

Lesi Imre m. p.
szücs mester.

A mi közösügye

Ennek élet, ha bevette.

oktoraink kurája.

Ennek halál, ha beveszi.

Egy ríst sánom, más ríst nem is bánom.

A nagy pénteki vezeklő közönséggel egyetemben a czigány is nézegette a passionalis képeket; de persze nem nagy megilletődéssel. Mit észre vévén a falu érdemes birája, a moréhoz fordul s azt mondja neki:

— Te dadé! én ugy látom, hogy te ezt a Krisztust nem is szánod.

— Nem sánom . . . nem sánom, . . . hüm . . . hát ázs igazsát meg vallva, egy ríst sánom, más rist meg nem is bánom — felelt a more — mert hát minek is ilt arra a bibast sámárra, ilt volna csak fel egy jó mezsőhegyesi csikóra, sose írte vóna utó ezs a vesedelem.

Üsse part, elvegyül a többi közt.

Uj évi isteni tisztelet után körmenetet rendezett a pap, mely alkalommal nagy torok szakadva zengedezte a nép hogy: „Ujuljon meg a mi lelkünk e mai napon.“ Egy néném asszony — rosszul sejtvén a szót — az énekelt verset igy vertálta:

Bomoljon meg a mi lelkünk e mái napon.

Észrevevén a tévedést egy mellette ballagó szomszédja, figyelmezteti a szülét, hogy nem ugy van a nóta, másként van a nóta.

A figyelmeztetésre aztán egész lakonice csak azt felelte a szüle, hogy: „üsse part, húgom asszony! — ha nem ugy van is a nóta — elvögyül a többi közt.“

Hány az isten. .

A pusztán nevelkedett jász matyó ráadja a fejét, bemegy a városba a tisztelendő urhoz, és egész átossággal jelenti, hogy ő házasodni akar.

— Jól van fiam! megházasodhatol — biztatá a páter a fiut — hanem hát azt kérdem én tőled mint házasulandó személytől, hogy tudsz-e valamit a szent katekhizmusból, p. o. tudod-e hogy hány az isten? — tudakozodék tovább a szent atya.

— „Neem taom bez én — válaszolt a süldő jász — aanyet todok, hogy ez eleőt három eevvel vaoltam bent a varosba ogy télvez idején, hát akkaor született nekíjek egy kicsinyök, de hogy az aota mennyire szaparaottak mind magok mind cseléd-keéjök, bizonyaal nem todhataom.“

A jó kedvű czigány.

Zsiga czigánynak folytonosan jó kedve volt, akár volt jólakva, akár éhezett; különösen szerette a pálczás hajdujú tisztviselőket vicczelni, kivált azoknak cselédjeik előtt, melyért egy szolgabirótól sokszor is kikapott; de biz ez nem használt semmit. Történt, hogy tisztválasztás után egy pár hét mulva, a hivatalából kicseppent szolgabiró a czigány putrija előtt kocsikázott el, s meglátván ezt a more utánna fut e kiáltással: „kérem alássan kérem alássan!“ A szolgabiró meg állitatja lovait és bevárja a czigányt, az pedig oda érve, a bricska sarogjához dörzsöli hátát, s igy szól: nagyon visketett már a hátam, meg vakarom egy kicsit, úgy is a szolgabiró úrnak már nincs pálcsája.

A menybemenetel.

M. falu egyház tanácsa gyülést tartott a felől: hogy mikor mennek már be az uj templomba, mely ugyan még belől csak ideiglenesen volt felszerelve, a katedra egy kádalakú fa alkotmány volt három kis lábon álva. A gyülés elhatározta mind e mellett, hogy a templomba a legközelebb jövő áldozó csütörtökön mennek be. Úgy is lett. A buzgó lelkész tüzesen kezdett beszélni a Jézus menybemeneteléről, s a mint neki hevűlve gesztikulál, s hajlong ide s tova, egyszer csak retts . . . eltörik a katedra egyik lába s a szószék papostól együtt a földre zuhan. A pap ki magát megüté, lassan felkapaszkodva a szét mállott katedra romjai közül, fájdalmasan ugy szolt a néphez: „Hiveim! ma semmi sem lesz a menybe menetelből.“

Egyszerü halottas napló.

Az U . . . . i pap minden halottat ezzel vezetett naplójába: meghalt a maga betegségében. Egyszer vizitátzió alkalmával a mátrikulumot is megnézvén az esperes, feltünt előtte, hogy U . . . ban csak egy betegség uralkodik, s kérdi az esperes, hogy lehet ez?

Hát csak úgy, válaszola a pap: hogy a halott jelentők mig ide a Sion hegyére fel jönnek, elfelejtik a betegség nemét, meg hogy még igazabbat mondjak, minden ember csak a maga betegségében halhat meg, nem a másébau.

A megherélt predikáció.

Istenben boldogult Sz. J. pap igen jeles szónok volt, de abban a hibában szenvedt, hogy némely egyházi beszédje 3—4 ivre is terjedt, mit a hivek végre meguntak.

Egy alkalommal egy presbiter felhozta ezt a vaskalapos papnak; de az csak annyit válaszolt: tanuljanak kendtek. S be kellett érni vele.

Volt ez egyháznak egy furfangos ügyes tanitója is, ez biztatta a hiveket, hogy majd segit ő e bajon.

Egy vasárnap reggel harangozáskor, bement a tanitó a szent atyushoz, megkérdeni hogy: „mit énekeljen?“

Az öreg papnak az volt szokása — mint többnyire majd minden legátusnak harangozáskor, hogy kiment az udvarra, félre való dolgára. A tanitó felhasználta az alkalmat és a három ivre menő predikácziónak minden harmadik levelét gyorsan kivágta, vissza tevén a megmaradtat a bibliába.

Bemennek a templomba, s az éneklés foly s el is végződik, s katedrába áll a buzgó lelkész: imádkozván felveszi az alapigét, és elkezd predikálni; foly szépen, mert olvassa, fordit a második lapra, itt is jól megy mind a két levelen keresztül, de egyszer csak megakad, kipked kapkod, kiveszi a zsebkendőjét, használja, igazitja a palástot, jobbra s balra fordul s nem tudja hol van, végre erőt vesz magán, rögtönözni kezd s nem sokára bevégzi a beszédet. S izzadva lejő a katedrából, s nagyot fuj. Otthon törvényszéket tart, s a dolog nem sült ki, a tanitóra ugyan volt gyanuja, de azt szeretvén, nem tette fel róla a predikácis herélést. Az öreg úr magához tért, és azután csak félives prédikációt készitett, és azt is betanulta.

Csak ezután lett ő kegyelme még aztán kedves és szeretett pap,

---

Az én elvem.

Nem vezérel szolgalélek,
Járva mindig egyenest,
Szent igazság a vezérem,
A silányt én nem dicsérem,
Nem, csupán a jót s nemest.

Tiszta lélek, szivnemesség,
Ez az ember ékszere,
Nem kérdem, mint annyi dőre . .
Hogy kinek van kutyabőre
S fényes ősi czimere.

Minden annyit ér előttem,
Mennyi a belbirtoka.
Tudománynak, józan észnek
Tisztelője, hive lészek,
Ősiségnek nem soha!

Fát gyümölcsből és az embert
Tetteiről ismerem.
Tettét veszem gondolóra,
Mézes-mázos puszta szóra
Senki sem lesz emberem.

Kincsre, rangra, születésre,
Mint sokan, nem nézek én.
Nem vezérel szolgalélek, —
Szent lesz elvem, a mig élek,
Szent lesz a sir fenekén.

Losonczy László.

Talpra esett kadenciák.

— Dr. Ágai Dolfinak. —

Addig emlegeted e szót
Minden vicc nélkül, hogy „E s t á n“,
Mig az előfizetőink
Mind elpárolognak eztán.

Dolfi! — vagyis helyesebben:
Toll-fi! ügyelj jól a lapra,
B o r s - s z e m t e l e n élceidet
Fektesd erősebb alapra.

Mert ha nem . . . hát nem tartlak meg
Szerkesztőim közt herének,
S szubvenciodat elfogván —
Isten ütse kiheréllek.

Gr. P i c u l á s i M e n y h é r t.

Nem épen talpra esett kadenciák.

— Válaszul gr. Piculási Meuyhért úrnak. —

J e l i g e : Nagy méltóságú jó uram!
Mindenek felett miniszter!
Vegye jó szivvel a midőn
Hozzá igy zeng egy filiszter:

Olvasám a „Ludas Matyit“
S benne méltóságod dalát,
A dalt, a fönséges szépet
Mely a velôket hatja át.

Ó, mily büv-erő s nagyság van
A nem több csak hat pár sorban, . . .
A világ minden dalnoka
Nem állhat önnel egy sorba.

Csak a kár, hogy személyemmel
Ön sincs egészen eltelve;
Ön is csak azt zengi rólam
— A mit a világ rosz nyelve.

Uram! költők s miniszterek
Világszerte ismert feje!
Ne vonja meg szubvenciom
Mely egész éltem mindene. . .

Türje fogyatkozásimat,
Majd jövöre J a n k ó m javul, —
Ha szerét tehetem, lopok
Élcet Bécs vicc-lapjaibul.

Addig is önt a türelem
Malasztival, isten áldja! . .
Fényes cipőit nyelvvel is
Pucolni kész hű szolgája:

Dr. Á g a i D o l f i

Sziporkák.

A. Már az igaz, hogy X. ur jó cselédtartó!

B. Honnan tudod ezt?

A. Hát nem látod, hogy a szolgálója szemlátomást hizik?

Ü g y v é d: No barátom! nagy kő esett le a nyakamról, beszámoltam a t utorságról a törvényszéknek.

B a r á t: Hát aztán nem sirtak az árvák?

K u r á t o r: Nézze rektram! ugy örülök ennek a nagyfülü disznónak . . .

R e k t o r: Szja, kurátor uram! azt mondja a deák: „s i m i l i s s i m i l i g a u d e t.“

— Epigramm. —

A kurmány élczhe b e t e g e s, —
Nagyun félthenek hodj kihal,
Azért k u r á l t a t n a k asztat
Folyton dukthur Âgoival.

I c i g.

Discurszus Icig szomszéd és Mihály gazda között.

I c i g: Nini Mihály gazda, mi a baja? ulyan álmusan néz khend khi, mint a herr vun Paczulay a multkori éjjeli ölés uthán.

M i h á l y: Tudja a tót, valamitől csömört kaptam, nem tudna szomszéd valami orvosságot ajánlani?

I c i g: Hát vegyen khend be hánytatót.

M i h á l y: Probáltam már, de biz engem a patikai szer meg nem hánytat.

I c i g: Na halja khend, komendálok én khendnek jó orvosságot.

M i h á l y: S mi lenne a szomszéd?

I c i g. Olvassa el khend a Tóth Vilmos belögyminiszter incompatibilitási törvényjavàslatát, ha ez se hánytatja meg, akkhur aztán a khend szám ára én nem thodok orvosságot.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.